Posłuchaj

()

Summ. theol. III q. 83 a. 3

CZY TEN SAKRAMENT NALEŻY CELEBROWAĆ W ŚWIĄTYNI, KORZYSTAJĄC Z NACZYŃ ŚWIĘTYCH?

Ad 2. Gmach, w którym celebrujemy ten sakrament, symbolizuje Kościół, i nazywamy go „kościołem”. Konsekracja tego gmachu jest uzasadniona, ma on bowiem uprzytomnić świętość, którą przyniosła Kościołowi Męka Chrystusa, a także ma oznaczać świętość wymaganą od tych, którzy powinni przyjmować sakrament Eucharystii. Ołtarz zaś jest symbolem samego Chrystusa, o którym list do Hebrajczyków mówi (Hbr 13, 15): „Przez Niego składajmy Bogu ofiarę czci”. Toteż konsekracja ołtarza oznacza świętość Chrystusa, w związku ze słowami Ewangelii: „Święte, które się narodzi z ciebie, będzie nazwane Synem Bożym” (Łk 1, 35). Czytamy przeto w Dekrecie (Fr 1, 1302): „Zarządziliśmy, by ołtarze były konsekrowane nie tylko przez namaszczenie krzyżem, lecz także przez kapłańskie błogosławieństwo”[6].

Komentarz: Cześć dla Eucharystii powoduje cześć dla kościoła, poświęconego budynku, w którym Eucharystia jest odprawiana i przechowywana. Natomiast z drugiej strony desakralizacji budynków po Vat. II sukcesywnie doprowadziła do profanacji Eucharystii przez np. udzielanie komunii na rękę. Zatem o Eucharystię i realnie obecnego w niej Chrystusa chodziło i chodzi.

Dlatego normalnie sakrament ten wolno celebrować tylko w budowlach konsekrowanych. W Dekrecie czytamy (Fr 1, 1298): „Niech żaden kapłan nie waży się odprawiać mszy św. poza miejscem konsekrowanym przez biskupa”. Wobec tego, że poganie oraz inni niewierzący do Kościoła nie należą, tamże czytamy (Fr 1, 1301): „Nie godzi się konsekrować kościoła, w którym pochowano zwłoki niewierzących. Lecz jeśli się okaże, iż kościół nadaje się do konsekracji, to po usunięciu zwłok oraz po doprowadzeniu do porządku poszczególnych pomieszczeń, posługując się przy tym sztuką murarską i ciesielską, kościół ten ma być odrestaurowany. Gdyby zaś był konsekrowany przedtem, wolno w nim odprawiać mszę św., pod warunkiem, że zwłoki osób tam pochowanych – to zwłoki wiernych”.

Komentarz: Ponieważ poganie i inni niewierzący, np. heretycy kościół duchowo zanieczyszczają, gdyż do Kościoła oni nie należą. Stąd też posoborowa „eucharystyczna gościnność” doprowadziła do coraz to większej profanacji kościołów. A skąd ten zakaz konsekracji kościołów ze zwłokami niewierzących? Stąd, że demony mają do ich zwłok i miejsca, w których zostały pochowane prawo. Stąd bierze się też zwyczaj, niestety po Vat. II zarzucony, zakazu chowania samobójców, apostatów i innych grzeszników w ziemi poświęconej. Byli oni chowani na osobnym cmentarzu, tak by zmarłym i ich rodzinom nie przeszkadzać. Nic więc dziwnego, że na znanym wiedeńskim cmentarzu samobójców straszy i to intensywnie. Demony mają

swoje prawa na podstawie wyroków Bożych. I stąd to, co postrzegane było jako osąd czyjegoś życia lub świecka władza Kościoła miało przyczyny duchowe. Chodziło o ochronę żywych przed demonami. Niestety historie o tym, że ktoś bywał w miejscu pogańskiego kultu czy na cmentarzu i coś demonicznego się do niego przyczepiło są prawdziwe. Ktoś nie miał parasola łaski i demon na niego czychał.

W razie konieczności sakrament Eucharystii wolno sprawować w domach niekonsekrowanych lub sprofanowanych, zawsze jednak za zezwoleniem biskupa. Stąd słowa Dekretu (Fr 1, 1297): „Polecamy msze uroczyste odprawiać nie tam gdzie się nadarzy, lecz w pomieszczeniach konsekrowanych przez biskupa lub tam, gdzie on zezwoli”. Ale i wówczas na konsekrowanym ołtarzu przenośnym,[7] bo jak tamże czytamy (Fr 1, 1301): „W razie podpalenia lub spalenia kościołów pozwalamy Mszę św, odprawiać w kaplicach z konsekrowaną mensą”. Skoro świętość Chrystusa Pana jest źródłem całej świętości Kościoła, do sprawowania tego sakramentu – w razie konieczności – wystarczy poświęcony ołtarz. Dlatego przy konsekracji kościoła zawsze konsekruje się ołtarz, natomiast ołtarz bywa niekiedy konsekrowany bez kościoła, musi jednak zawierać relikwie świętych, których „życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu” (Kol 3,3). Czytamy przeto dalej (Fr. 1,1300): „Polecamy, żeby biskupi, w miarę możności, usuwali ołtarze, w których stwierdzono brak zwłok lub relikwii męczenników”.

Komentarz: Msza Trydencka zawiera modlitwę związaną z relikwiami męczenników ukrytymi w mensie, gdyż stanowią one realną część Kościoła Triumfującego, z którym Kościół Walczący jednoczy się w każdej Mszy Św.

[6] {Konsekracji ołtarza dokonuje biskup jednocześnie z konsekracją kościoła. Każdy z przedmiotów używanych w czasie ofiary eucharystycznej ma symboliczne znaczenie i reprezentuje jakiś związek między tą ofiarą a Męką Chrystusa (31 II ss. 65-67, 80; 50 s. 14; 62 ss 332-336).}

[7] {Ołtarz przenośny, czyli portatyl. Jest to kamień konsekrowany niedużych wymiarów, używany we mszy polowej lub odprawianej tam, gdzie nie ma stałego ołtarza. Zawiera w sobie relikwie świętych. Obecnie księża katoliccy korzystają niekiedy z antymensjum /kawałek płótna z relikwiami/. Antymensjum jest używane zasadniczo w Kościołach wschodnich (DFC I ss. 599, 1389).}

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related